

Daha Fazlasını Arzu Etmek

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 1. Korintliler 10:1–11, Levililer 4:32–35, Yuhanna 1:29, İbraniler 4:1–11, Mezmurlar 95:8–11.

HATIRLAMA METNİ: “Bu olaylar, onlar gibi kötü şeylere özlem duymamız için bize ders olsun diye oldu” (1. Korintliler 10:6).

New York Amerika Birleşik Devletleri’ndeki Queens Sanat Müzesi, New York’taki bütün binaları gösteren dünyadaki en büyük mimari şehir modeline ev sahipliği yapmaktadır. 1/1200 ölçeğinde küçültülmüş olan bu model (100 metre 7,5 santimetreye karşılık geliyor), neredeyse 870 metrekare yer kaplamaktadır. 1964 yılında tamamlanmış olan bu modelin yapımında 100 zanaatkar üç yıldan uzun süre çalışmıştı. 1990’lı yıllarda güncellenmiş olsa da 2021 yılının şehir görünümünü yansıtmamaktadır. Bu model, şehrin muazzam derecede detaylı ve karmaşık bir kopyasıdır.

Fakat, sonuçta bu sadece bir kopya, bir model, daha büyük, daha derin ve modelin kendisinden daha karmaşık olan bir şeyin bir temsilidir.

Örnekler aslında böyle olur. Asıl değildirlir fakat asıllarının simgeleri olarak işlev görürler. Bir örnek, aslının özünü kavramamıza yardımcı olur fakat asla onun yerini alamaz. Tersine, onun varlık sebebi insanların aslının nasıl olduğunu daha iyi anlamalarına yardımcı olmaktadır.

Kutsal Yazı her biri aslında daha büyük göksel gerçeklere işaret eden faaliyet ve kurumların küçük örnekleriyle doludur. Kutsal Kitap konularından olan dinlenme ile ilgili olan İbraniler kitabı 4. bölüm, bu gerçeklerden birini keşfetmemize yardım ediyor.

*11 Eylül Sebti Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Musa'ya Vaftiz Edilmiş

1. Korintliler 10:1-11 ayetlerini oku. Pavlus, “bu olaylar” derken Korint'teki okuyucularına ne anlatmak istiyordu?

1. Korintliler 10:6 ayetinde geçen ve pek çok çeviride “olaylar” diye tercüme edilen (1. Korintliler 10:11 ayetinde de benzer şekilde kullanılan) sözcüğün Grekçe orijinali *typos* sözcüğüdür. Dilimizdeki *tip* sözcüğü bu Grekçe isme dayanmaktadır. Bir tip (veya örnek) hiç bir zaman asıl değildir fakat aslın bir simgesi ya da temsilidir. O, başka bir şeyin örneğidir.

İbraniler 8:5 ayeti bu tip ilişkiye iyi bir örnek oluşturuyor: “Bunlar [Eski Ahit tapınak hizmetinin rahipleri] göktekinin örneği ve gölgesi olan tapınakta hizmet ediyorlar. Nitekim Musa tapınma çadırını kurmak üzereyken Tanrı tarafından şöyle uyarıldı: ‘Her şeyi sana dağda gösterilen örneğe göre yapmaya dikkat et.’”

İbraniler kitabındaki bu ayet göksel ve dünyasal gerçeklikler arasındaki doğrudan bağlantıya ışık tutuyor ve daha sonra Allah'ın Musa'ya çöl tapınağını dağda gösterdiği “örneğe tıpatıp uygun” yapmasını söylediği Mısır'dan Çıkış 25:9 ayetinden alıntı yapıyor. Burada, tüm törenleri, prosedürleri ile dünyasal tapınağın, İsa'nın göksel tapınakta bizim Başkâhinimiz olarak gerçekleştirdiği işin bir “örneği”, simgesi, modeli olduğu anlatılıyor.

Bunu aklımızda tutarsak, Pavlus'un 1. Korintliler 10. bölümde ne anlatmak istediğini daha iyi anlayabiliriz. Pavlus bu ayetlerde Vaat Edilmiş Ülke yolundaki Allah'ın çöldeki halkının bazı çok önemli tecrübelerinin üzerinden geçiyor. Pavlus, “Atalarımız” derken Mısır'ı terk etmiş olan, bulutun altında bulunan, denizi geçmiş olan ve bu sebeple hepsi kölelikten yeni, özgür bir yaşama vaftiz edilen Yahudi soyundan bahsediyor.

Pavlus bu çöl yolculuğunun önemli olaylarını, bireysel vaftizin bir örneği ya da modeli olarak görüyor. Pavlus'un bakış açısı takip edildiğinde, “ruhsal yiyecek” diye bahsettiği şeyin muhtemelen man olduğu anlaşılacaktır (*Mısır'dan Çıkış 16:31–356 ile karşılaştır*). İsraililer, Pavlus'un Mesih olduğunu bildirdiği kayadan su içmişlerdi (1. Korintliler 10:4). İsa'yı örneğin “yaşam ekmeği” (Yuhanna 6:48) ve “yaşam suyu” (Yuhanna 4:10) olarak düşündüğümüzde, bütün bunlar son derece anlam kazanıyor. Bu sebeple burada gördüğümüz ey, Pavlus'un bugün Hristiyanlara bireysel olarak uygulanabilecek manevi gerçekleri açıklamak için örnek olarak Eski Ahit tarihini kullanmasıdır.

İsraililerin Mısır'dan Çıkış'taki tecrübeleri üzerine düşün. Onların bize bıraktıkları hem iyi hem de kötü “örneklerden” hangi manevi dersleri öğrenebiliriz?

Törenler ve Kurbanlar

Eski Ahit'in, örneğin Levililer kitabında açıklanan tören ve kurbanlık sistemi, dünün dersinde gördüğümüz Yeni Ahit gerçeklerine işaret eden Eski Ahit simgeleri konusunda daha da çok örnek ortaya koyuyor. Kutsal Kitap'ın günümüz okuyucuları bu törenleri genellikle önemsemiyor olsa da, bu törenler onları çalışan kişiler için çok değerli olabilecek pek çok önemli manevi gerçek barındırmaktadırlar.

Sıradan İsraililerin günah sunusu için talimatların açıklandığı Levililer 4:32–35 ayetlerini oku. Bizim günahlarımız için kurban sunusu yapabileceğimiz bir sunağı bulunan bir tapınağımız ya da kilisemiz olmasa da, bu törenden ne öğrenebiliriz? Bu tören ile Yuhanna 1:29 ve 1. Petrus 1:18–21 ayetleri arasında ne bağlantı var?

Bir tören önemli değerlerin ve bilginin kusursuz bir aktarıcısıdır ve bu bağlamda anlaşılması gerekmektedir. İstenilen sonucu vermesi için genellikle törenin belirlenmiş bir zamanda, belirli bir yerde ve daha önceden saptanmış faaliyetler dizisi takip edilerek gerçekleştirilmesi gereklidir. Aslında Eski Ahit'te kurban ile ilgili talimatları okuduğumuzda, Allah'ın hangi hayvanların, ne zaman, nerede kurban edileceği ve kurbanlık töreninde hangi prosedürlerin izleneceği konusunda çok özel detaylar vermiş olduğunu açıkça görebiliriz.

Elbette pek çok törenin merkezinde kan ve kanın dökülmesi, serpilmesi konuları bulunmaktadır. Bu hoş bir şey değil fakat hoş olması da gerekmiyor çünkü konu evrendeki en çirkin şeyle, günahla ilgili.

Kanın işlevi tam olarak neydi ve neden sunağın boynuzlarına sürülmesi gerekiyordu? Tapınağa dair törenler genellikle sıkı kurallara tabi (yani nasıl yapılacağına dair talimatlar verilmiş) olsa da, her türlü detay her zaman verilmiş olmuyordu. Belki de bunun sebebi insanların törende yapılanların ne anlama geldiğini çoktan biliyor olmalarıydı. Sonuçta İsrail'deki insanlar kanın ne kadar önemli olduğunu biliyorlardı (*Levililer 17:11*).

Fakat Levililer 4:32–35 ayetinden alınan örnek, Levililer 4:35 ayetinde önemli bir açıklama barındırıyor: “Kâhin RAB için yakılan sunuların üzerinde hepsini sunakta yakacak. Kâhin kişinin günahını bağışlatacak ve kişi bağışlanacak.” Yani, kan tüm kefaret süreci için çok önemliydi, o günahkârların Kutsal olan Allah ile düzeltilmelerini mümkün kılan vasıtaydı. O halde, bu kurban törenlerinde gördüğümüz, Mesih'in bizim yararımıza olan ölümü ve hizmeti- nin bir örneği, bir modelidir.

Tanrılığın Bir üyesinin, İsa'nın, onun kefaretni ödemek için kurban olmasına, Kendisini kurban etmesine mal olduğuna göre, günahın gerçekten ne kadar kötü olduğu üzerine düşün. Bu, işlere değil de her zaman lütfâ güvenmemiz gerektiğine dair bize ne öğretmeli? Sonuçta Mesih'in bizim için çoktan gerçekleştirmiş olduğu şeye biz ne ekleyebiliriz ki?

Dinlenmenin “Örneği”

Daha önce görmüş olduğumuz örneklerin yanında, örnekler ve simgeler kavramı da kutsal kitap kavramı dinlenmeye uygulanabilir. Bunu görmek için Yeni Ahit'teki İbraniler kitabına bakmamız gerekiyor.

İbraniler 4:1-11 ayetlerini oku. O'nun huzur diyarına girmek vaadi neden bahsediyor? İsraililerin Mısır'dan Çıkış ve çölde başıboş gezme tecrübeleri Allah'ın huzur diyarına girme düşüncesini kavramamıza ne şekilde yardımcı oluyor?

Azim ve sadakat konuları burada çok önem kazanıyor. Yedinci Gün Seb'tinden bahsediyor olsa da, bu ayetlerin ana odağı (bunlardan önce neyin geldiğini görmek için İbraniler 3:7–19 ayetlerine bak) aslında Allah'ın halkına yapılan imanlarını muhafaza etme, yani Rabb'e ve müjdeye sadık kalma çağrısı.

Bu ayetler okuyucuya Allah'ın geçmişteki yönetiminden öğrenilen dersleri ciddiye almayı hatırlatmaktadır; “öyle ki, hiçbirimiz aynı tür sözdinlemezlikten ötürü düşmesin” (*İbraniler 4:11*). Dikkat edin, bu bir fırsattır! Ayetler şöyle devam ediyor, İsrail müjdeyi duymadı, söz de onlara fayda sağlamadı. Onlar imanlarını güven ve itaat ile güçlendirmek yerine isyan etmeyi tercih ettiler (*İbraniler 3:7–15 ile karşılaştır*) ve bu sebeple Allah'ın onlar için istediği huzuru asla tecrübe edemediler.

İbraniler 4:3 ayeti iman ve huzur arasındaki yakın ilişkiye işaret ediyor. O'nun huzur diyarına ancak huzuru vaat eden ve bu vaadi gerçekleştirecek kudrette Olan'a, yani elbette İsa Mesih'e inanıp güvendiğimiz zaman girebiliriz.

İbraniler 4:3 ayetini yeniden oku. Bahsedilen insanlarla ilgili asıl sorun neydi? Bundan, onlar gibi iyi haberi almış olan bizler kendimiz için hangi dersi çıkartabiliriz? (Bkz. İbraniler 4:2).

İlk Hristiyan topluluğu Allah'ın daha önceki vahyini (“Eski Ahit” dediğimiz şeyi) kabul etmişlerdi ve İsa Mesih'in Allah'ın Kuzu'su, günahları için kurban olduğuna ve kurbanı iman etmek yoluyla İsa'daki kurtuluşu ve bize O'nda sunulan rahatı tecrübe edebileceklerine inanıyorlardı.

İşlerle değil de lütufla kurtarıldığımızın bilincinde olarak, İsa'nın kanıyla kurtarılmamızın ne demek olduğunu anlamak, O'nda sahip olabileceğimiz huzur diyarına girmemize nasıl yardımcı olabilir?

Yüreklerinizi Katılaştırmayın

İbraniler 4:4–7 ve Mezmurlar 95:8–11 ayetlerini oku. Burada, hem Mezmurlar’da hem de İbraniler’de hangi uyarı yapılıyor ve bu uyarı bugün bize ne söylemeli?

İbraniler 4:4–7 ayetlerinde, hem yaratılış öyküsünden hem de Mezmurlar 95:11 ayetinden alıntı yapılarak İsraililerin sadakatsizliklerinden bahsediliyor ve Allah’ın onlar için istediği rahata kavuşamamaları buna bağlıyor.

Aslında Mezmurlar 95:8–11 ayetleri İsrail’in çöl tecrübesi ile Allah’ın huzur diyarı arasında bağlantı kuruyor ve ilk olarak Vaat Edilmiş Ülke ile ilişkilendirilen ilahi yemini, yani imansız İsrail’in O’nun huzur ülkesine girmeyeceği yeminini barındırıyor.

İsrail elbette Vaat Edilmiş Ülke’ye girmede. Sınırı geçip Allah’ın yardımıyla ülkenin kalelerini zapt eden ve oraya yerleşen yeni bir kuşaktı.

Onlar Allah’ın huzur diyarına girmediler yani pek çoğu İsa’daki kurtuluş gerçeğini tecrübe etmedi çünkü pervasızca itaatsizlik ederek imansızlıklarını göstermişlerdi. Huzur diyarı, ülke ile ilişkilendirilmiş olsa da aslında bahsedilen sadece insanların nerede yaşadıkları değildi.

İbraniler 4:6 ayeti gerçek huzurla ilgili ilahi vaadi daha önce duymuş olanların söz dinlemedikleri için o diyara girmediklerini söylüyor. İtaatsizlik ile Allah’ın huzur diyarına girmek arasındaki bağlantı nedir?

“Bugün” ifadesi aciliyeti belirtir. “Bugün”, artık vakit öldürecek zaman kalmadığı anlamına gelir. “Bugün”, hemen şimdi bir karşılık ve karar verilmesini gerekli kılar.

Pavlus *sêmeron* “bugün” sözcüğüne sıkı sıkıya tutunuyor ve onun rahata kavuşma konusunda ne kadar önemli olduğunu gerçekten vurguluyor. Öte yandan Mezmurlar 95:7, 8 ayetlerinde ise, Allah’ın halkına, atalarının hatalarını tekrar edip sadece Allah’ın bize sunduğu kurtuluşa bulunan gerçek huzura girmekte başarısız olmalarını için uyarıda bulunuluyor ve yalvarılıyor.

Bugün, “Eğer bugün O’nun sesini işitirseniz yüreklerinizi katılaştırmayın” cümlesi bizim için ne ifade etmeli? Bugün sözcüğü neden çok önemli? Sonuçta Mezmurlar bu sözcüğü binlerce yıl önce kullanmıştı. Buna rağmen, neden en az onu binlerce yıl önce duyanlar kadar bizim “bugünümüz” için de hâlâ önemli olmalı?

Göksel Bir Kenti Fethetmek

İbraniler kitabı 4. bölümdeki anahtar fikirlerin mantuksal gelişimi özellikle İbraniler 4:8–11 ayetleri okunduğunda belli oluyor. Yeşu İsrail'e dinlenme sağlamadı. Sonuç olarak, Allah yalan söylemediğine göre, Allah'ın halkı için kalmış olan başka bir "dinlenme" daha olmalı. Bu topluluk sadece Yahudi imanlılardan oluşmuyordu. İsa'yı kişisel Kurtarıcı'sı olarak kabul etmiş herkes topluluğa dahildi.

Galatyalılar 3:26–29 ayetlerini oku ve Allah'ın çarşıktan sonraki anlaşma halkının özelliklerine bak. Dönemin şartları göz önüne alındığında, Pavlus artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne dişi ayrımı var derken ne demek istiyor?

İbraniler kitabı 4. bölüm zaman zaman yedinci gün Sebt'ini tutmayı vurgulamak için kullanılmış olsa da bazı kişiler, başka bir (son zaman) dinlenmesinin olmasını öne sürerek, onu Sebt dinlenmesinin geçerliliğini sorgulamak için kullandılar. Her iki yaklaşım da kutsal kitap ayetini doğru şekilde yansıtmıyor. Tersine ayette anlatılmak istenen şu: Allah'ın özel dinlenmesinin son zamanda olduğuna odaklanılması Yaradılış'tan beri vardı. Sebt dinlenmesinin kutlanması bu son zaman dinlenmesinin küçük, haftalık bir tadımını sunuyor. Aslında, Yahudiler için Sebt Günü '*olam haba*'nın' ("gelecek dünya") küçük bir habercisi olarak anlaşılıyordu.

Allah'ın halkı için hâlâ varlığını sürdüren ve yeryüzünün ilk Sebt gününde Allah'ın dinlenmesini tekrarlayan Sebt–benzeri dinlenme, bizim kendi işlerimizi durdurabileceğimiz ve O'nun bize verdiği kurtuluş sözünü gerçekleştireceğine güvenebileceğimiz anlamına gelir.

Bazı yorumcuların savduklarının tersine, ayetin bağlamı Sebt emrinin Mesih'in sağladığı kurtuluşun dinlenmesinde çoktan tamamlanmış olduğu, bu sebeple Hristiyanların bu emre uymasının gerekli olmadığı savını desteklememektedir. Mesih'in bizim için yapmış olduğu aracılığıyla bize sunulan nihai dinlenme Kutsal Kitap'ın yedinci gün Sebt'inin yerini almaz, tersine onu daha da değerli kılar.

İnsanların kendisini geliştirmesine, çok çalışmaya ve becerikliliğe çok fazla değer verilen bu dünyada, İsa'da dinlenmek ve O'nun lütfunun bizi kurtarmak ve dönüştürmek için yeterli olduğuna güvenmek gerçek anlamda karşı kültür davranışıdır.

Günahlarının çok ağır olduğunu, yüreklerinin değiştirilemeyeceğini ve kendilerinin gerçekten umutsuz vaka olduğunu düşünen kişilerin İsa'da rahat bulmalarına nasıl yardım edebilirsin? Onlarla hangi Kutsal Kitap ayetlerini paylaşırsın?

EK ÇALIŞMA: “İsa’ya denemelerimiz ve zorluklarımızla birlikte gelmeye her zaman istekli olmuyoruz. Bazen sorunlarımızı insan kulaklarına döküyor, sıkıntılarımızı bize yardım edemeyecek kişilere anlatıyor ama kederli yolları sevinç ve huzur patikalarına dönüştürebilecek İsa’nın ellerine her şeyimizi bırakmayı ihmal ediyoruz. Benliği inkâr ve fedakârlık çarımha görmek ve zafer kazandırır. Allah’ın vaatleri çok değerlidir. O’nun isteğini bilmek için O’nun sözünü çalışmalıyız. Dikkatle çalışılan ve pratikte itaat edilen ilham edilmiş sözler, tökezlemeden yürüyebileceğimiz açık bir yolda adımlarımıza yol gösterecektir. Keşke herkes, din görevlileri ve halk, yüklerini ve tereddütlerini bunları yüklenmek ve kendilerine huzur ve rahat vermek için beklemeden İsa’ya verseler! O, Kendisine itimat edenleri asla yüzüstü bırakmayacaktır.” —Ellen G. White, *The Signs of the Times [Vakitlerin İşaretleri]*, 17 Mart 1887, s. 161.

“Sevgili genç, Rabb’in, adil Yargıç’ının, Baba’nın ve kutsal meleklerin huzurunda senin adını ikrar ettiği anı sevinçli bir umut ve ümitte bekleyebiliyor musun? Mesih’in ikinci görünüşü için yapabileceğin en iyi hazırlık, O’nun ilk gelişinde bize getirmiş olduğu büyük kurtuluşa sıkı bir imanla güvenmektir. İsa’ya kişisel bir Kurtarıcı olarak inanmalısın.”—Ellen G. White, *Our High Calling [Bizim Yüce Çağrımız]*, s. 368.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Sebt Günü, onun Allah’ın halkı için olan göksel dinlenmeyi önceden canlandırmasına yol açan hangi özelliklere sahip? Yani, Sebt dinlenmesi ne şekilde bize sonsuzluğun bir ön tadımını veriyor?
- ❷ Kefaret barıştırma anlamına gelir ve Allah’a dönüş yolunu işaret eder. Romalılar 5:11 ayetindeki şu önemli ifadeyi düşün: “Yalnız bu kadar da değil, bizi şimdi Tanrı’yla barıştırmış olan Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı’nın kendisiyle de övünüyoruz” Birisi sana, “Allah’la barıştırılmak ne anlama geliyor ve bu barışma senin hayatında hangi değişikliklere yol açtı?” diye sorsa, ne cevap verirdin?
- ❸ Hristiyan yaşamımızda önemsiz şeylere fazlasıyla değer vermekten nasıl kaçınabiliriz? Bizim Allah’ın Sözü’nde sunulan büyük resme odaklanmamızı sağlayacak olan şey nedir?
- ❹ İsrail’in çocuklarının çölde yaptıkları onca hatayı ve gösterdikleri imansızlığı düşün. Onların karşılaştıkları zorluklar bizimkilerden farklı olsa da (Uçsuz bucaksız bir çölde dolaşmıyoruz), orada hangi ortak ilkeler mevcut? Yani, kendi Hristiyan yürüyüşümüzde, ne şekilde onların karşılaştığı aynı zorluklarla karşılaşabiliriz ve onların hatalarından nasıl ders alırız?